

Симо Додеровић

КРОЗ ЖИВОТ

*Нема тих врата која ће остати затворена пред твојом искреном молитвом и жељом –али жељом која се не противи ничијој доброј вољи
(Симо, 29 јул 2000 године)*

ГОСПОД БОГ И БОЖЈА СИЛА

Пут је сваком одредила
Од момента кад се роди
Ђе ће живот да га води
БОЖЈА ВОЉА БОЖЈА СИЛА

И мене је упутила
Од дивнијех родитеља
С десет љета ме одвела
Из МАРОВЦА У ЉЕСКОВАЦ
Разред пети ђак основац
Благослов нам даде ћаћа
Да будемо сложна браћа
Уз кључеве куће нове
Тврду вјеру у синове
Тад у ДИЋКА И ДУЛЕТА
Бијаше петнестак љета
За сваки смо пример били
И нисмо изневјерили
Но бијасмо домаћини
Способни и врло фини
Бољи него што смо сада
Кад живимо од свог рада
Тако седам љета дадох
Средњу струку ту сазнадох
За шофера ниста више
Диплому ми испунише
Отале сам знања пун
Отишао у град Земун
Преко Саве да се мучим
И да вишу школу учим
Унутрашњијех послова
Заврших је све до слова
Прву становах годину
С М ИОДРАГОМ У Сурчину
Па годину другу дана
У улицу Цар Дусана
У интернат полиције
Лоше вала било није
Љето једно прошло ми је
Одатле сам врло млад
У СТУДЕТСКИ стиго град
И ту остах две године
Две године врло fine
Трокреветна бјеше соба
А у њојзи нас шест роба
шест мјесеци чујте ово
И ДИЋКО се ту шверцово

Кад сам задњи испит дао
 МАРОВАЦ ме дочекао
 И ЈНА наса мила
 Брзо ме је покупила
 Ту годину најгрознију
 Бранио сам СЛОВЕНИЈУ
 Од спољнога агресора
 Није тешко кад се мора
 Планинарска пешадија
 Оштар ваздух клима прија
 После тога у МАРОВЦЕ
 Три године чувах овце
 И подносих молба много
 Дас запослим нисам мого
 шефовима полиције
 По вољи им било није
 Ко се крсти часним крстом
 Упрли су нањага прстом
 Јос шајкацу ако стави
 Непријатељ њин је прави
 То је СРПСКИ ШОВИНИЗАМ
 Тај подрива комунизам
 Тад сам од њих без помукe
 Отишо и диго руке
 Тај одлазак у азиле
 Новине су пропратиле
 Зивотни ме пут оћера
 У БЕОГРАД за шофера
Прву зиму сам зимово
Код ЦВИЈЕТЕ У ЈАКОВО
СА МИЛИЋЕМ био цимер
 И били смо баш за пример
 А следеће зиме хладне
 И године друге радне
 Ко вук-друмски стари шофер
 Ја преселих цио кофер
 Близу Земунске болнице
 Усред Дакића улице
 И у томе новом леглу
 Купих фриждер купих пеглу
 Постах ето и ја газда
 И гости сам имо вазда
 И то госте ЈАКО ФИНЕ
 Баш БИЈАХУ ОД МИЛИНЕ
 Успомене дивне писо
 Три мјесеца па сам збрисо
 Газдарица би наказа
 Гостопримство ми отказа
 Те сам фриждер кофер пеглу
 Пренио у новом леглу
 Даље два три километра
У улицу ДРАПШИН ПЕТРА
Судбина ми па дећера
 Милић брата за цимера
 Ту живљесмо скромно доста
 Пола лjeta И ту оста

~~Док нас повуче поново~~
 Носталгија за ЈАКОВО
~~Ђе нам вода јако прија~~
Смјестисмо се код ЂОРЂИЈА
 ДОДЕРОВИЋ газда ЂОКО
 Поштова нас је високо
 И ми њега истом мјером
 То се немож рећи пером
 Кад динара несто скупих
 Запорошца –руса купих

О БОЖИЋУ једне зиме
 У МАРОВАЦ идох сњиме
 Све до куће испред врата
 Кад помислим стра ме хвата
 Тако ћерах четири љета
 А кад поче она пета
 На путу за завичај
 Момковању дође крај
 Кроз Сјаринску врућу бању
 Ја из кола виђех Вању
 Ученицу медецине
 Школе хумане и fine
 По Љесковцу ту годину
 Учио сам медецину
 А са станом у Јаково
 Од Ђорђа сам отпутово
 Отисо сам од свог рође
 Код Титовог возовође
 Што је ћеро плави воз
 Наџак старац бјеше скроз
 У улици Б. ЈЕРКОВИЋ
 Тај пиротски никоговић
 Кућу бјеше имо малу
 Оронулу и пропалу
 Стару љета стпедесет
 Кућни нумер бјеше десет
 Пироћански стари шкот,
 У души је био скот
 После три мјесеца дана
 Оћера ме из тог стана
 Када прође рок отказни
 Запе да се стан испразни
 А ја онда на брзину
Стан пронађох у СУРЧИНУ
 Код ПИПЕРИН баба НАДЕ
 Двије собе ми издаде
ВОЈВОЂАНСКА ЧЕТЕРЕС ДЕВЕТ
 Ту унесох одма кревет
 Астал, орман, шпорет, хладњак
 То сам имо ко самотњак
 Мјесец дана се кућио
 Па се онда оженио
 Баба Нада стара дама
 Бјеше добра према нама
 И комшиluk бабин цио

Дobar је у ствари био
 И Бурићи –косовари
 И сријемац Срето стари
 живљели смо fino сњима
 Докле прође прва зима
 Докле стара баба Нада
 Не умрије изненада
 А са бабом да смо здраво
 И станарско неста право
 Сад без стана и без лове
 Обиђосмо све шорове
 Цио СУРЧИН обиђосмо
 Докле најзад ненађосмо
 Ратка ллингура из Рима
 Што у Сурчин кућу има
 У улицу ЗРИНСКОГ ПЕТРА
 Преко ПЕРА јебиветра

чим се у њу уселисмо
 Дар најдражи ту добисмо
 Тога двадестог априла
 БОЖЈА НАМ ДАРИВА СИЛА
 Једног малог пушконошу
 Беле пелене и ношу
 Тако тога лепог дана
 Рода донесе МИЉАНА
 Из улице Вишеградске
 Легендарне Београдске
 Ђе пола Београђана
 Дође на свијетло дана
 После тога мјесец дана
 Од Римскога гарагана
 Преселисмо код Бечкога
 САВИЋ ПЕЋА фарбаного
 Са адресом у ЈАКОВУ
 Кућу има лепу нову
 Али живи у WIENI
 Па је кућу издо мени
 Тај комшилук ВУКИН цио
 Савршен је стварно био
 Комшиница СОЛУМИЈА
 Бјеше нам ко фамилија
 И њен Пироћанац ЖЕЉКО
 Газда ТРИВО-тај дебељко
 И МИЋУЛА из Бргула
 Који за све има чула
 А посебна бјеху прича
 Илинка И Мујо чича
 Ћира Зока, Драган-Жако,
 Ту је био добар свако
 живљели смо ту весело
 Како нам се баш прохтело

Од вечери па до сутра
 Лепа су нам била јутра
 Лепа јутра лепи дани

Безбрижни И насмејани
 После једног ипо года
 Залепрша опет рода
 Из улице ВИШЕГРАДСКЕ
 Старе штрафте Београдске
 Преко САВЕ правац хвата
 ПА ДОНЕСЕ МИЋКУ БРАТА
 Малог несташног ДАНИЛА
 Баш је вредна рода била
 Јако способна И добра
 Тога тринестог октобра
 А сад ко ће познат коња
 Да је Мићков то БЕБОЊА
 Нека има свако у виду
 Да године брзо иду
 Кад је прошла шеста зима
 Створила се добра клима
 И уз помоћ БОЖЈЕ ВОЉЕ
 Промјенисмо стан на боље
 Вратио сам момке мале
 Вјерујте ми баш без шале
 Тамо окле су И дошли
Са срећом смо тамо пошли
У улицу ВИШЕГРАДСКУ
 Ту познату БЕОГРАДСКУ
 Стан стољетни први спрат
 Од општине нам је дат
 ПОТПИСО МИ ДАНИН БРАТ
 Шурак ДРАШКОВИЋА ВУКА
 Нека му је срећна рука
 Добар човјек И племић
 Госин ВЕСКО БОСКОВИЋ
 И комшинка наша Данка
 Нек је срећна без престанка
 И ми редом СВИ, СВИ , СВИ
 Да смо живи И здрави....

А ВРЕМЕНА КО ВРЕМЕНА
 Некад лака некад тешка
 Окрећу се ко вртешка
 И ја усред тог вртлога
 Уз велику помоћ БОГА
 И уз помоћ Кулић Тривка
 Нађох фино мјесто рада
 Па сад ја из Српског МУП-а
 шаљем поздрав ево скупа
 Кадровској из градског СУП-а
 И поздрављам из шестице
 Све ђевојке љепотице
 Јер ми ове младе даме
 Одредише посо саме
 Нека им се БОГ одужи
 И шефици њиној Ружи
 За сву помоћ сто ми пружи
 А ја ћу се одужит БОГУ
 Својим бићем колко могу

За дарове БОГОМ дане
 У оваке тешке дане
 Кад се ниђе благо мени
 Поштење нецијени
 Већ превара ,неистина
 Завладаше ко врлина
 Силна пакос се пробуди
 Милос изађе из људи
 Неста части И образа
 Наста велика омраза
 И у таком невремену
 Злијем путем земља крену
 Марта двадес четвртога
 Деведесет деветога
 Направише опште срање
 Прогласише ратно стање
 Нападоше нас туђини
 Некад савезници фини
 Нападоше нас са неба
 Рекоше нам тако треба
 Томаховци И ракете
 Сваке ноћи на нас лете
 Гађу фирме, струју, зграде,
 Мостове И амбасаде
 Сто метара близу стана
 Зграда МУП-а је гађана
 Док од ње не оста ништа
 Поред ГАК породилишта
 Ђе је Мићка И Данила
 Мама серијски родила
 И сад баш кад бомбе бију
 Мама настави серију
 На дан наше КРСНЕ СЛАВЕ
 Родише се очи плаве
 Браћа добише сестрицу
 Малу бебу Миличицу
 Кад се роди мала Мила
 Америка је славила
 Па је са два Томаховка
 шенлучила покрај ГАК-а
 На непуних сто корака

Под окриљем мрклог мрака
 И то на дан УСТАВАКА
 Без ракије И без пива
 С двије тоне експлозива
 И још сдруге стране оне
 Бацише по двије тоне
 На Генерал –штаб И ВЛАДУ
 Ето такав дочек бјеше
 МИЛИЦИ У БЕОГРАДУ.

16 јун 1999 г. у Београду